

vilde Ristatten være brugt til andre Formaal. Naar man saa det Høstværk, der var i det Udvalg, som havde Sukkerloven under Behandling, et Høstværk, der var saa stort, at det ikke en Gang kunde oppebie, at den ærede Rønstedspræsident fandt det belesligt at konferere med Udvalget, fandt man ogsaa deri en Grund til at lægge Alderdomsforsørgelsen ved Siden af Sukkeret, saaledes at disse to Ting kom til at følges ad, og man saa vidt muligt kunde tage Forbehold imod, at Ristatten blev brugt, inden Alderdomsforsørgelsen blev til noget. Hvad Alderdomsforsørgelsen i sig selv angaar, have vi jo i de sidste Dage drøftet denne Sag ganske tilstrækkelig, og jeg skal derfor kun ganske kort udtale noget desangaaende. Der har været meget forskellige Meninger om Alderdomsforsørgelsen, og vi have jo under Behandlingen i de sidste Dage af Fattigloven hørt Udvalgets Ordfører udtale, at § 64 i den Lov vilde i Virkeligheden blive en Alderdomsforsørgelse, saa god som den under de nuværende Forhold kan blive, og man har hørt andre ærede Medlemmer støtte denne Betragtning og udtale sig for, at denne § 64 er en Alderdomsforsørgelse, som den bør være, en Alderdomsforsørgelse, som i det hele taget kan tilfredsstille alle. Man har fra anden Side, i Ets. fra den ærede Indenrigsministers Side, en anden Mening, thi den ærede Minister har bestemt udtalt, at det ikke kunde anses for en Alderdomsforsørgelse; hvad end man kalder den, kan den ikke anses for en Alderdomsforsørgelse, medens han samtidig i Anmærkningen til Fattigloven tydelig har paapeget, at den vil blive det, som det fra min Meningsfælles Side blev staaet fast under Fattiglovens Behandling, at den vil blive en Fattighjælp og intet andet, idet han i Motiverne til Fattigloven kun udtaler, at denne Alderdomsforsørgelse eller Fattighjælp ikke stiller noget andet eller større Krav til Kommunerne, end der stilles i Forvejen, det vil altsaa sige, at de fattige saa akkurat det samme, som Fattigvæsenet nu giver dem. Det er kun et andet Navn paa den samme Ting. Og naar man saa ser hen til, at denne Alderdomsforsørgelse og Fattighjælp tilmed er betinget, idet det fordrer, at de, der ville nyde godt af den, i de sidste Aar før deres 60de, altsaa naar de ere svagelige og gamle, skulle hjælpe sig selv, vil man have Forstaaelse af, at det er ikke en Alderdomsforsørgelse, som man kan være tjent med. En Alderdomsforsørgelse, der skal tilfredsstille Arbejderne, skal ikke som § 64 gaa ind under Fattighjælp, og den skal ogsaa omfatte noget andet end Fattigloven gør, idet den siger: det nødven-

dige eller det strengt nødvendige. En Alderdomsforsørgelse skal være saaledes, at den skal give Arbejderen en bestemt begrænset Ret, saaledes at han kan møde og sige: Det og det er min Ret, det og det tilkommer mig, og den skal ikke være saaledes, at det er en Betingelse, at Arbejderne skulle hjælpe sig selv i de sidste af deres Livs Aar, saaledes at de netop paa den Tid, da de turde være mest hjælpeløse, skulle anfænde sig mest for at holde sig klare af alle mulige Stær. En Alderdomsforsørgelse skal være saadan, naar den skal tilfredsstille Arbejderne, at de, naar Arbejdsudhygigheden indtræder enten paa Grund af Alderdom eller af andre Aarsager, have en Ret til at blive forsynede af det Samfund, hvori de have lagt deres Arbejde, og som de have givet deres Arbejdsstyrke. Der foreligger i det Vædringsforslag, som vi have stillet til Loven, noget af dette, men ikke alt. Man vil finde der en Indgaaen paa disse Principper, idet der ikke betinges nogen Selvhjælp, og der ikke skelnes mellem forskellige Dele af Befolkningen, de mere fattige og de mindre fattige, de mindre trængende og de mere trængende. Der siges ikke noget om det absolut nødvendige, og det overlades ikke til noget Sogneraad eller Kommunalbestyrelse at slette over, hvor lidt muligvis den fattige kan hjælpe sig med. Men der siges her, at denne Sum, dette og dette er den fattiges Ret, og derved er denne Alderdomsforsørgelse kommen ind paa de omtalte Principper, fordi den giver de fattige en Ret og giver den til alle fattige og alle gamle.

Som det altsaa vil være fremgaaet af mine Udtalelser, og som ærede Medlemmer ogsaa ville have set af Betænkningen, har jeg taget et Forbehold overfor selve de Vædringsforslag, jeg har været med til at stille til Loven, og jeg skal antyde, ved hvilke Punkter og i hvilken Retning jeg har taget dette Forbehold. Det er bl. a. ved § 5, hvor jeg ikke kan være med til den Skelnen mellem Land- og Byarbejdere, som der fremtræder. Jeg forudsætter nemlig, at er der nogen Forstel, og det turde være et Spørgsmaal, paa den Sum, der behøves for at leve paa Landet, og den, som behøves for at leve i Byen, er den ikke saa stor, som der her er angivet. Dernæst skal jeg tillade mig ligeledes at pege paa §§ 11 og 12, disse Paragraffer, som forudsætte en Ristat, og at denne Ristats Vælob skal opsamles i en Fond, hvoraf der siden hen skal udredes Alderdomsforsørgelse. Efter det, som det ærede Medlem for Høibæk Amts 3dje Valgfreds (Tauber) berørte, og som ogsaa vil være ærede Medlemmer bekendt af det, der